

Тѣй Ліонезската фабрика бѣде нарядена всрѣдъ надварваніето, на което тя начала да бѣде прѣписъ, и не закъснѣ да му стане примѣръ.

Въ 1590 л., царскій съвѣтъ пріе малко нѣчто въспираніето за влазианіето и употрѣбеніето на всичкиты стоки, что сѣ изработены по чюжды страны; нѣ то быде само слѣдната година, по исканіето на фабрикантити отъ Турсь, спомогнато отъ нѣколко Ліонези, что заповѣдъ-та за въспираніето бѣде разгласена; обаче тя бы поставена въ дѣйствіе за малко врѣмя, зачто е извѣстно, че въ 1600 л. чюждыты стоки влазяха у Франца.

Всрѣдъ гражданскити бойеве, които раскъсваха мѣстото, рѣководѣното движеніе пострада много, обаче не ся запрѣ съвршено. Вловети ся скряха, работницити, изгонени отъ вѣроисповѣднити си врагове, повѣчето ся отдалечиха отъ своето отечество и отійдоха та направиха въ Швейцарія съпротивны фабрики. Малкото успѣхъ, что направлять тѣ испрвомъ, управдава съ нѣкой начинъ обще распръснатыи страхъ, че намѣстваніето имъ е обще скорошне. Ліонезската фабрика не ся замина много врѣмя да ся въздвигне, кога тишината ся понаряди малко. Подареното покровителство отъ Сюлія на рѣководѣліята даде имъ единъ живъ потикъ: новы посажданія чърници станаха по негова заповѣдъ, въ 1603 л., въ Паризъ, Турсь, Орлеанъ и въ Пойту; той наряди да раздадѣтъ въ истото врѣмя голѣмо количество сѣмя отъ това безцѣно растеніе, и книжки что показваха срѣствата да го употрѣбятъ.

Голѣмы работы отъ злато, срѣбро и коприна, не искарваха още въ Ліонъ; Италія и Истокъ имаха всякогажъ монопола за произведеніето “на тяжкыты стофы съ цвѣтя за украсеніе въ църква, за постелки на князовети и на голѣмцити, и за мѣжкы и женекы дрѣхы джамфези и атлази съ образи и пера на различни шарове.” Хенрихъ IV доведе въ Паризъ Миланезскы работници; станове ся насноваха, обаче не сполучиха; то было дадено на едного Ліонезца честь-тѣ да убогати Францъ съ тая великолѣпна майстерія; Клавдій Дангонъ бѣ, който натѣкми, въ 1605 л., пьрвый станъ съ цвѣтя да тѣче. Неговый опытъ быде испрвомъ малко дебелшакъ, обаче неговото постоянство, спомогнато съ всичкити извори отъ мѣстната майстерія, надвигнути мѣжнотіи, и той можа скоро да прѣдяви на консулата довольно забѣлѣжителны примѣре, за да пріеме испрвомъ, какъ удовлетвореніе на своиты разноскы, двѣста лиры, послѣ еднихъ годишнихъ заплатѣхъ отъ шесть хыляды лиры, и писма патенты, които му подаряваха за петъ години правдинѣ върху майстеріята, что бѣше внесалъ, съ помысль да го удовлетворяють отъ добывката, что народъ-тѣ искарваше отъ неговити нови занаяти, които “като намираха работѣ на дѣтцата даваха и на голѣмъ брой чловѣци да исписвать и да натѣкмѣвать перата, да насуквать